

BAKARA SURESİ 1-3. AYETLER

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ وَاتَّبَاعِهِ أَجْمَعِينَ

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

سُبْحَانَكَ لَا فَهْمَ لَنَا إِلَّا مَا فَهَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْجَوَادُ الْكَرِيمُ

رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي

وَاخْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي يَفْقَهُوا قَوْلِي

وَأَفْوِضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ

Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam Resûlümüz Muhammed'in sallallahu aleyhi ve sellem onun ailesinin, ashabının ve onlara güzellikle tabi olanların üzerine olsun.

Ya Rabbi! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Senin bize öğrettiğinin dışında bizim ilmimiz yoktur. Şüphesiz sen, her şeyi en iyi bilen, her işi hikmetli olansın.

Ya Rabbi! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Senin bize gerçeği anlattığının dışında bizim anlama imkânımız yoktur. Şüphesiz sen çok cömertsin ve çok ikram sahibisin.

Ey Rabbim! Göğsümü ferah eyle, işimi kolaylaştır. Dilimin bağını çöz de sözümü anlasınlar.

Ben işimi Allah'a bırakıyorum. Şüphesiz Allah kullarını görendir.

Bir önceki dersimizde Bakara Suresine genel hatlarıyla giriş yapmıştık. Şimdi 1 ve 3. Ayetler arasında incelemeler yapacağız inşallah. Allah'ın her şeyi bilen olduğunu, bizim ancak Allah'ın izin verdiği kadarını bileceğimizi kabul eden taraf olmamız gerektiğini konuşmuştuk. Önce bu şuuru oturtmazsak Kur'an'ı Kerim'in içindeki bilgilerden ve hidayetten istifade edemeyeceğimizi konuşmuştuk.

Allah, kendisini korumak isteyenlere bu kitabın koruyucu ve rehber olacağını öğretti ‘‘muttaki’’ kelimesiyle. Muttaki kelimesi ismi faildir, geniş zamandır. Yani sürekli olarak kullanılması ismi fiilleştirmiştir.

Mesela birine doktor dediğimizde aslında onun doktorluk yapıyor olduğunu kast ederiz. Ona doktor dememizin sebebi bunu sürekli yapmasıdır. Öğretmene, sürekli olarak öğrettiği için bu isim verilir. Ama biz onun sabit birisi olmadığını hep öğretmek ile meşgul olduğunu görüyoruz. Muttaki ise sürekli o fiili yapan kişiye verilmiş isimdir.

‘‘Elif, lam, mim. Zalikel kitabu la raybe fih. Huden lil muttakin’’ derken burada muttaki arada bu işi yapanlar değil. **Hayatlarının bütününde, sürekli olarak bu fiili gerçekleştirenler.**

Bu aynı zamanda Fatiha Suresinde geçen ‘‘sıratellezine en amte aleyhim. Nimet verilenlerin yolu’’ aynı gruptaki insanlardır. Yani nimet verilenlerin yolu muttaki olanların yoludur. Zaten Kur’an’i Kerim Fatiha ile başlar. Biz orada Allah’a dua ederek bazı taleplerde bulunuruz. Allah da bu duaların cevabını Bakara Suresinin ilk sayfası olan Elif, lam, mim sayfasında bize tek tek cevaplar.

Biz Fatiha’da sıratellezine en’amte aleyhim diye dua ediyoruz. Allah’a diyoruz ki, *Rabbim bizi nimet verilenlerin yoluna eriştir.* Yan taraftaki surede bu sefer Allah-u Teâlâ diyor ki, *Elif lam mim. Zalikel kitabu la raybe fih* hüdel lil müttekayn. Senin istediğin hidayet yolu ancak muttakilerin yoludur. Sen nimet verilenlerin yolundan yürümek, nimete erişmek istiyorsan, muttaki olmak zorundasın.* Duamıza cevap veriyor.

Şu anda yaşayan insanlar çok iyi olsalar da biz onların sonlarını bilemeyiz. Akıbetleri ne olacak bilemeyiz. Şahsım için de geçerli. Mesela bugün elhamdülillah burada bu dersi yapıyorum. Ama Allah muhafaza buyursun yarın çok kötü bir işi de yapıyor olabilirim. Bunun bizler için bir garantisi yok. Henüz devam ediyoruz çünkü. **Yaşadığımız her an şeytanın vesvesesine açık bir hâldeyiz. Her an bir taraftan yaklaşabilir ve bizi gevşetebilir.**

Ancak bir de bu yolu tamamlayan insanlar var. Bunlar kimler? Sıddıklar, peygamberler, cennet ile müjdelenen sahabeler, Kur’an’a konu olmuş insanlar.

Mesela Yasin Suresi'nde şehrin öbür ucundan koşarak gelen adam. Buruc Suresi'nde bebeği kaynar kazana atılacakken orada iman timsali olarak bulunan kadın. Mesela Hz. Meryem, onun annesi Hanne. Peygamberlerden ibaret değildir. Kur'an'ı Kerim'de peygamber olmamasına rağmen yer almış birçok güzel örnek vardır. Kalem Suresi'ndeki bahçe sahipleri, Allah'a şükreden ve arkadaşına kibirlenmemesini söyleyen adam bizim için muttaki örneğidir. Bunlar, ömürlerini tamamlayıp yolu tamamen hayırlı bir şekilde yürüyüp varmış olan, nimete ulaşmış olan kimseler. Dolayısıyla bizim de incelememiz gerekenler onlardır. Velhasıl, bugün yaşayanlardan ziyade yolu tamamlamış olanlar bizim için örnek teşkil ediyor. **Çünkü yaşayan kişinin dönüşme ihtimali var.**

Tabi ki yaşayan kişilerin de iyiliklerini, güzelliklerini görmeli, takdir etmeli ve istifade etmeliyiz. Ama böyle yollarda vefat etmiş olanlar ve Kur'an'ı Kerim'e konu olmuş olanlar, hadislere konu olmuş olanlar bu yolu tamamlamış. Artık onlarla ilgili bir risk yok. Biz onlara baktığımızda *ben de yolu nasıl tamamlayabilirim, düştüğüm zaman nasıl kalkabilirim?* diye sormalıyız. Bunların cevabını yolu tamamlayanlardan öğreniyoruz.

Muttakinin isim olarak gelmesiyle anlıyoruz ki bu insanlar her dönemde bulunacaklar. Yani bu işi sürekli yapan birileri kıyamete kadar her dönem mutlaka bulunacak. Geniş zaman, bunlar hep bulunacaklar kıyamete kadar.

İslam, hayatımıza büyük bir dikkat, özen ve takva getiren inançtır. Takvanın tarifi vardı. Soruyorlar takva nedir diye. *Sen hiç dikenli yolda yürümedin mi? Evet yürüdüm. Nasıl yürüdün? Çok dikkat ederek, dikenler batmasın diye adımlarıma karşı çok dikkatli olarak yürüdüm. Takva, dikenli bir yolda, paçaların yukarı sıyrılmışken o dikenler sana batmadan yürümeye çalışmaktır. Takva böyle bir yürüyüştür.*

Dolayısıyla düşünsenize, takva sahibi olmaya çalışan bir insanın günlük yaşamı nasıl olmalıdır? Böyle bir insanın gevşeklik içinde rahat, keyifli olması mümkün olabilir mi? Olamaz. Bir insan dikenli bir yolda paçaları sıyrılmışken ne kadar rahat olabilir ki? **Dünya hayatı içindeki çeldiricilerle baş ederken takvalı olmak istiyorsak, rahat olmayı kafamızdan atmamız gerekiyor.** Bu rahatlıkla kaim olabilecek bir şey değil çünkü. Bu dikkatle olabilecek bir durum.

Ancak şurada bir müjde de vermek lazım. Bir şeyin başlangıcı her zaman çok daha zordur. Sonra Allah u Teâlâ diyor ki, *biz onlara fıska yani günahı kerih gösterdik*. Bu ne demek? Bir müddet sonra sana zevk veren günahın sana artık tatlı gelmemesi. Onu istemez hale gelmek. Artık sadece yasak olduğu için değil, senin kalbin de onu yapmak istemiyor. Bu insana verilen çok büyük bir lütuf, **kalbinin dönüşmesi**. Bir de iyi ameller, iyilikler insanda melekeleşir yani alışkanlık hâline gelir. En başta namaz kılmak belki çok zor geliyordu ama artık alışkanlığa dönüşür, senin bir parçan olur. Belki örtü çok zor geliyordu ama artık onsuz olamayacağını hissedersin. Kur'an'ı Kerim'i okumak başlarda çok zor, çok sıkıcı gelirken bir müddet sonra hayatına yerleştiğinde onu bırakamaz hâle gelirsin. Dolayısıyla **aslında Allah u Teâlâ bizim kalbimize iyilikleri alıştırtıyor ve kötülükleri de bize çirkin gösteriyor. Ama ne zaman? Bu konuyla ilgili çok ciddi bir irade, çaba ve süreç ortaya koyduktan sonra. Hemen değil.**

Takva; sakınılan, dikkatli olan, daima dikkatli olan, iyilik peşinde olan demek. Dolayısıyla hayatını dikkatli bir şekilde yaşayan gayrimüslimler için de bir davet aracıdır takva. Kişi diyelim gayrimüslim ama takvaya sahip, yani çok dikkatli bir yaşamı var. Böyle bir insanın hidayeti bulması çok daha kolay. **Çünkü hidayet takva yoluyla varılan bir yer.** Herhangi bir şekilde takva ile ilişkisi olan insana kitap yol göstereceğini garanti ediyor. Diğer taraftan bir kişi Müslüman olmasına rağmen takvadan uzaksa o da bu kitaptan istifade edemeyecek demektir. Bunu da anlıyoruz.

Bu kitap ancak muttakiler için yol göstericidir. Doğruyu bulmak için gelirlerse bulacaklar. Kitabın özelliği bu, yol göstermek. Dolayısıyla bir gayrimüslim hakikati bulmak için bu kitaba yönelirse, mutlaka bulacak, hidayete erecek. **Kitabın birincil özelliği insanları hidayete eriştirmek çünkü.** Bunun için bekliyor.

Ayetlerden devam ediyorum. *Ellezine yü'minune bil ğaybi onlar ki gayba iman ederler.* Muttakilerin özelliklerini tanımaya başlıyoruz. Muttakilerin birinci özellikleri gayba iman etmeleri. Burası çok önemli. Namaz kılarlar, oruç tutarlar, örtünürler, evlenirler, çocuklarını şöyle yetiştirirler, hacca giderler...bunlardan bahsetmedi de, muttakinin hidayet sahibi olabileceğini söyledikten sonra birinci özellik olarak dedi ki, gayba iman ederler.

Çünkü bizim dinimizin yüzde sekseni gaybdır. Biz görmediğimiz birçok şeye iman eden kimseleriz. Allah u Teâlâ'yı görmedik, yarattıklarını görüyoruz. Melekleri görmedik, onların görevlerini hissediyoruz. Biz peygamberleri görmedik, Peygamberimiz'i (sav) de görmedik. Şeksiz, şüphesiz onun var olmuş olduğunu, hadislerinin bulunduğu, son peygamber olduğuna iman ediyoruz. Ama biz bunları görmedik, sahabeleri de, onların arasındaki olayları da, cenneti, cehennemi de görmedik. Hepsine iman ediyoruz. Kabrin altında ne olduğunu da görmedik ama kabir azabına iman ediyoruz. Cennetle ilgili hadislerden birçok sahne var. Görmedik ama Resûlullah (sav) söylediği için kesinlikle iman ediyoruz.

Bu hiç görmediğimiz ama iman ettiğimiz hakikatlerle somut şeyler yapıyoruz. Allah'a, cennete, cehenneme inandığımız için namaz kılıyoruz. Kurban kesiyoruz Rabbimiz istediği için, zikirler çekiyoruz cennette bize verilecek ikramlar için. Resûlullah'ı (sav) tanımaya çalışıyoruz. Onun peygamber olduğuna inandığımız için, ki öyle.

Görmediğimiz birçok unsurla somut ameller ortaya koyuyoruz bu büyük bir şey. Ve çok kıymetli. Dolayısıyla bir insanın gayba imanda bir sıkıntısı olduğunda namazı da sıkıntı, orucu da, peygamberlerle bağı da sıkıntı, Kur'an ile bağı da çok sıkıntı. Bu bağı kurmakta çok sıkıntı çekiyor ve kuramıyor. Bir insan hakikaten cehenneme iman ediyorsa onun Allah'tan korkmaması mümkün değil. Eğer bir insan cennete iman ediyorsa, orası için hazırlık yapmaması mümkün değil. Eğer bir insan Resûlullah'ın (sav) peygamber olduğuna iman ediyorsa ona benzememek için, onu tanımaması için bir sebebi yok. Uğraşması lazım. Eğer bir insan Kur'an'ı Kerim'in Allah'tan geldiğine iman ediyorsa, nasıl Allah'tan kendisine gönderilmiş bir şeyi okumaz. Buralarda hep gayba iman ile ilgili bir kopukluk var. Ve bu amellere sirayet ediyor. Namaza, örtüye, her şeye, tüm amellere sirayet ediyor kalpteki sıkıntı.

Şimdi yakından inceleyelim. *El gayb görünmeyene inananlar* demek. *Gayb görünmeyen* demek. **Görünenlerden öte bir gerçek olduğunu bilim artık bugün kabullenmek zorunda kaldı.** Her şeyi açıklayamayacağını bilim kabul etmek zorunda kaldı çünkü her gerçek bilimsel olarak kanıtlanamaz.

Muttakiler ise gayba inanırlar. Burada yine geniş zaman var. Yani sürekli olarak gayba inanırlar. Bir şüpheye düşmezler. Bazen bitik hissetseler de devam ederler, takvaları azalıp artsa da gayba inanmaya devam ederler.

Takva azalıp artabilen bir şey, ibadetlerdeki lezzet azalıp artabilen bir şey. Yaptıklarımız, değişken fiiller. Bütün bunlarla birlikte gayba inanç hep aynı şekilde sürer. Amellerinde bir takım azalmalar olsa bile gayba imanında bir sıkıntı olmaz, ki o seni yeniden toparlar ve yeniden takvanı yükseltmeye başlarsın. Kur'an'da ve hadislerde geçtiği için hiç görmedikleri hakikatlere inanırlar. Bunları yaşamamışlardır, görmemişlerdir ama inanırlar. Görmeleri sadece görüleni gören gözler ile değil, ayrıca görülmeyen de değerini bilmekle olur. **Onlar aynı çağda yaşadıkları insanlardan başka bir hakikat görürler.** Bunu hiç unutmamamız gerekiyor.

Muhataplarımızın gayba imanında sıkıntı varsa, bakın Müslüman olabilirler ama cennetle, cehennemle, kabirle, Resûlullah (sav) ile, Allah'ı görmek ile ilgili fikirleri zayıfsa, bunun üzerine düşünmüyorsa, gayba dair bir hazırlık yapmıyorsa, kaderle bağı zayıfsa, böyle bir insanın zevklerini odak noktası olarak yaşaması çok muhtemeldir. Müslüman olsa da. Düğünü zevke göre yapabilir, sosyal yaşamı zevkine göre yaşayabilir. Çünkü onun artık birincil hedefi kendi arzularıyla tatmin bulmak ve mutlu bir yaşam sürmektir. Kendi fikirleriyle mutlu bir yaşam sürmek. Müslüman ama Allah'ın ona çizdiği doğrultuda mutluluğu aramak, bunu yakalamak değil de, kendi arzularını sürekli gerçekleştirerek mutlu olma hâli ki Allah u Teâlâ helal oldukça bizim arzularımıza bir mani de koymamıştır.

Ama Müslüman bilmelidir ki, gerçekten mutlu olmak istiyorsa bunu Allah ile bağ kurarak yapabilir. Ancak kalbindeki içselleştirmeyi gerçekleştirdikten sonra gerçek huzura erebilir. İnsanlar ile değil, evlenmek ile, çocuk ile, mal ile, mülk ile, gezmek ile değil. Çünkü bunların hepsi geçicidir. Hepsi bir anda, bir saniyede yok olmaya kadirdir. Servetin vardır, gider. Eşin vardır, çocuğun vardır, gider. Ölürler, ölüm bizim içindir. **Hayat akıp giderken, kayıplar yaşanırken; hastalıkta, sağlıkta, varlıkta, yoklukta, insanın iç huzurunun devam edebilmesi Allah ile bir bağ kurabilmesine bağlıdır. Kendisini gerçekleştirmiş olmasına bağlıdır.**

Bir insan var, merkezinde cennet, cehennem yok. Allah'ı görmek diye bir gündemi yok. Ama senin gündeminde cennete hazırlık yapmak, cehennemden korunmak ve Allah u Teâlâ'yı görebilmek, peygamberler ile buluşmak var. Çok farklı iki gündem. Senin tercih edeceğin ile gündemi zevklerinden ibaret olanın tercih edeceği aynı şey olmayacak. Dolayısıyla senin ona imrenmemen gerekiyor. Siz, en başta ayrı iyi yola sahipsiniz. Heves ettiğin süs ve meyveler birer yanılısamadan ibaret. Onun başka türlü bir hedefi var, senin başka türlü bir hedefin var. **Arzuladığın cennete, arzularına göre yaşayan bir insanın yaptıklarını yaparak ulaşamazsın. Arzuladığın cennete, arzularını sınırlandırarak ulaşabilirsin.**

Burada bir sıkıntıya giriyoruz. Etrafımızda Müslümanlar olduğu için aslında imtihana düşmüş oluyoruz. Çünkü diyoruz ya aslında *o da Müslüman ben de Müslümanım, o da örtülü, ben de örtülüyüm, o da namaz kılıyor ben de namaz kılıyorum, o da oruç tutuyor ben de oruç tutuyorum...* Fark etmez. Eğer onun cennetle, cehennemle ilgili yakîn bir imanı yoksa, o arzularına göre hareket edecektir. Maalesef. Ama ben cennete gitmek istiyorsam, arzularımı sınırlandırmak zorundayım.

Ve başımıza bir musibet geldiğinde arzularına göre yaşayan insan diyecektir ki, *bu neden benim başıma geldi? Zaten hep benim başıma geliyor? Bıktım bu hayattan,* diyecektir. Çünkü gayba imanı zayıf. Ama benim gayba imanım olduğu için başıma bir musibet geldiğinde o zaman derim ki, *Rabbim hikmeti nedir bilinmez, bununla baş edecek gücü bana ver, bana afiyet nasip eyle, mutlaka başıma gelen bu işin bir sebebi vardır. Ya beni eğitecektir, ya günahımı temizleyecektir, ya cennette bana bir nimettir ya belki başka birine yardımcı olacağım bir kapı açılacaktır belki de hiç düşünemediğim bir hikmeti vardır, 5 yıl, 10 yıl sonrası ile ilgilidir. Belki de bu yaşadığım şey benim ölüm anımı kolaylaştıracaktır, belki de işime çok yarayacaktır.* Bilmiyorum bin tane ihtimal var. Ama şunu bilir gayba imanı olan kişi, **başıma gelenin bana öğreteceği, öğretmekte olduğu bir hakikat var. Ve başıma gelen bütün hadiseleri böyle okuduğu için kendisini sürekli olarak bir eğitimde hisseder.** Bugün mesela yeni bir sabaha başladık. Bakalım bugün bize neler öğretecek? Günleri böyle yaşamaya başladığımızda şikâyet etmek yerine araya yerleştirilen öğretileri kaçırmamak üzere bir dikkatle yaşarız. Her yeni günün insana bir şey öğreteceğine inanıyorum.

Eğer hiçbir şey öğrenmeden günü tamamlamışsak, bize gönderileni okuyamadığımız içindir. Boş geçtik demek ki.

Dedikodu yapmanın fiziksel bir acısı yoktur. Ama iman olan kişi içerde rahatsız olur. Üzerime bir çamur sıçramıyor fakat ben iman etmiş ve dikkat eden bir insansam dedikodu yapıldığında kalbimde bir bulantı, bir rahatsızlık, fenalık hissederim. Halbûki karşımdaki iki insan büyük bir lezzetle, şehvetle, ısrarla o dedikoduyu yapmak istiyor. Yani bu zevk alınan bir şey demek ki. Bundan zevk alıyor, devam ettirmek istiyor. Ama iman eden ve dikkatli yaşamaya çalışan kişi gıybeti duyduğunda *ayy duymasaydım keşke, nasıl girdi kulağımdan bu, keşke duymasaydım* diyerek rahatsız oluyor. Neden? Bu rahatsızlık imandan ötürü olur. **Orada bulunanları rahatsız etmeyen bir konu gayba iman eden kişiyi çok rahatsız eder. Çünkü hesap var. Gayba inanıyor.** Bu benim önüme çıkacak, diyor. Bizi hakikaten endişelendiren bu değil midir? Çok kötü bir şey yaptık, nefsimize uyduk. Bizi ürküten şey, nasıl hesap vereceğim şimdi, düşüncesidir. Hesap olmasa o bizi ürkütmez ki. Rabbimiz deseydi *kimseye hesap sormayacağım, istediğimi affedeceğim, istemediğimi affetmeyeceğim.* O zaman başka türlü bir bakışımız olurdu. Ama dedi ki, *her şey yazılıyor kitapta. Her şey. İmâlarınız, surat ifadeleriniz, her şey yazılıyor.*

İman davranışı, düşünceyi, tercihlerimizi etkilediğinde gayba imandır. Namaz da kılsa, oruç da tutsa, örtülü de olsa eğer benim imanım davranışlarımı, düşüncelerimi, tercihlerimi etkilemiyorsa gayba imanımda bir sıkıntı var demektir. Allah'ın varlığına, onu yarattığına inanıyor. Ama Allah ile karşılaşacağı noktasında inancı zayıf. **Eğer Allah ile karşılaşacağına gerçekten inansa bugün yaptığı şeyleri yapamaması gerekir. Şuur ve iman arttıkça kişinin davranışları düzelmeye başlar.**

Allah u Teâlâ Kur'an'ı Kerim'de sabredenlerden bahsederken onların hesabı mutlaka görülecek ve karşılığını alacaklar diyor. Bunlar boşuna gitmeyecek. Bütün tavırlar yazılmakta. Ama sıkıntı anında insana sanki o yaşadığı anın sonu yokmuş gibi gelir. **Böyle durumlardan ancak gayba inanarak geçilebilir. Şeytanın en büyük kozlarından birisi umutsuzluk, üzüntü, kayıp, yıkıntı, ihanet vb. anları o yaşadığımız ilk anı bize sonsuzmuş gibi telkin eder.** Der ki, *sen şimdi ne yapacaksın, bu ayrılıkla nasıl yaşayacaksın, bu ölümle nasıl yaşayacaksın?*

Veya insanların konuşabileceği kötü bir şey başına geldi. Hep bunu konuşacaklar, senin için her şey bitti... Çok korkunç, kaygılı bir his ve şeytan diyor ki, *hep böyle olacak. Hep böyle hissedeceksin.* İnsanı kahreden yaşadığı o ağır üzüntüden ziyade bunun hep böyle olacak olma ihtimalidir. Nasıl hep bu üzüntüyle yaşayacağım, kaygısı insanın daha çok yıpratır. Ben nasıl insanların yüzüne bakacağım, bu nasıl unutulacak... gibi.

Ama Rabbimin iki tane esması var bu hususta. El Hâlak yaratan. Mesela insanı yarattı. Hallak dediğimiz zaman devamlı şekilde yaratan, yaratmaya her an devam eden, şu an dudaklarımın hareket etmesini, anın içinde yaratmaya devam eden Hâllak(hırılıtlı ve kalın) olan Allah. Bizim başımıza bir musibet geldiğinde, o geldiği andan itibaren çözüm yaratılmaya başlar. Çünkü Allah yaratmaya devam eder. O an hastalıktasın ya hastalığın şifası yaratılmaya başladı, sen daha hastalığı çekerken. Ama biz o kısmı göremiyoruz. Sanki anın içinde sonsuz kalacakmışız gibi hissederiz. Bu da imanımızdaki zayıflık ile ilgili bir durum.

Gayba iman eden meleklerin onu koruduğunu bilir. Ümidini kesmez. Peygamberler, sahabiler küfrün en yoğun olduğu zamanda yaşadılar. Azınlıkta oldular. Küfür ehli her zaman çoğunlukta olmuştur. Arzularla yaşamak her zaman çok daha keyifli ve kolay. Allah bizim bu çağda yaşamamızı istedi.

Şu sıkıntılı bir cümledir: *Ben bu çağın, bu zamanın insanı değilim.* Şöyle bir çevirisi olur aslında. *Rabbim sen beni ne zaman yaratacağını bilemedin.* Haşa. **Sen tam olarak bu çağın adamı olduğun için bu çağda yaratıldın. Demek ki, senin bu çağda yapabileceğin işler var ki, bu çağda yaratıldın.**

Keşke Resûlullah'ın (sav) zamanında yaşasaydım, onu görseydim. Gerçekten mi? gerçekten Resûlullah'ın (sav) zamanında yaşasaydın ve onu görseydin, o da sana deseydi ki, *bu dolaptaki kıyafetlerin dörtte üçünü atacaksın, bunları giyemezsin ya da bunların hiçbirisiyle dışarıya çıkamazsın* deseydi sen de tamam Resûlullah (sav) mı derdin, yoksa öylece kalacak mıydın?

Ya da bugün ev almak, araba almak için bankaların önünde sıra olan insanların karşısına Resûlullah (sav) çıktığında *faiz haramdır ve bunu çekemezsiniz*, dediğinde acaba bütün bu bankaların önünde sıra olan insanlar Resûlullah'a (sav) karşı bir ayaklanma mı çıkaracaklardı, yoksa ‘‘*Aa ya Resûlullah (sav) hoş geldin. Tabi ki biz krediyi iptal ederiz.*’’ mi diyeceklerdi? Kafelerde gezen sevgililer veya evimizdeki hâllerimiz... bilmiyorum.

Resûlullah'ın (sav) zamanında yaşasaydık acaba iman eden insanlardan mı olurduk, yoksa, tamam biz senin Rabbine inanalım ama sen bizim işlerimize karışma diyenlerden mi olurduk? Biliyorsunuz ki, Mekkeli müşrikler Allah'ın varlığına inanıyorlardı. Biz de inanıyoruz Allah'ın varlığına. Hangi çağda yaşayacağımıza Allah karar veriyor. Ve bizim için doğru çağ bu çağ demek ki.

Gayba imanını kuvvetlendirmek isteyen insanlarsa namaz kılarlar. Ayeti kerimenin devamında da namazı görüyoruz. Bir sonraki derste namazın ehemmiyetini işleyeceğiz inşallah.

Allahumme salli ala seyyidina Muhammed.